

Czegő Zoltán
VIRÁG A GÁTON*

Nem haladékot kértem hanem életet
A magunk ura lenni véletek
Nem az érdekelt másnak mennyi méretett
Hámot gyepelőt és nem férceket
ragadni egyszeri magammal
akkor is ha más vigasztalhatatlan

Haladékot kérnem naponta - megaláz
Vízparton nem halhat éhen a halász
Megtéríteni meghálálni az életet -
akkor sem ha csak máig létezek
és ez az órák is a Csendbe menendő
ahol már nincs tegnap és nincs jövő
El- és leszámolnom nincs kinek s kívül
A vízen innen mind maga dönti el
az ember a látott világ fejedelme
lehet-e szolga a szív és az elme
Sose haladékot a haláltól magától
mely egy percben úgylis levét a gátról

Nem arra való a két karom a lábam
hogy a bénító vigyorogjon magában
nem arra az arcom a szívem s fejem
és ez az egész ringy-rongy történelem

Haladékot nem kérek soha
Élhetetlen voltam de sosem ostoba
Nem menedéket kértem én csak bölcsőt
otthont és hazát
Védeni mint mások
az élet igazát

* Szeretettel köszöntjük a nyolcvanéves Czegő Zoltánt. (A szerk.)